

בש"פ 5867/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5867/18

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 24.7.2018 במ"ת 51756-02-18 שניתנה על-ידי
כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: א' באלול התשע"ח (12.8.2018)

בשם העורר: עו"ד סמיר אבו עאבד

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 24.7.2018 (מ"ת 51756-02-18, השופט נ' אבו טהה). בית המשפט המחוזי דחה בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום וההליכים עד כה

2. ביום 22.2.2018 הוגש כתב אישום נגד העורר בשל אלימות נגד בת זוגו, היא המתלוננת. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 16.2.2018, בערך בשעה 2:00, הסיעו את המתלוננת ברכב לכיוון חניון ביתה, לאחר שחזרה מבילוי עם חברות. על-פי הנטען, העורר, שנמצא באותה עת בחניון, ניגש למתלוננת והכה אותה בפניה, תוך שהוא מקלל אותה,

עד שנפלה ארצה. לאחר מכן, העורר בעט בה בבטנה וברגלה. בהמשך, המתלוננת קמה והחלה ללכת לכיוון ביתה. בשלב זה העורר תפס את המתלוננת בחולצתה עד שזו נקרעה, משך בחוזקה בשיערה והכניס אותה למושב הנוסע ברכבו, תוך שהוא מאיים עליה באומרו "היום את מתה, את לא חוזרת לבית היום". המתלוננת ניסתה לפתוח את דלת הרכב, אולם העורר הכה אותה בפניה, משך בשיערה ומנע ממנה לצאת מהרכב. בהמשך לכך, העורר נסע עם המתלוננת לחורשה מחוץ לעיר, ושם עצר את הרכב, קילל את המתלוננת ואיים עליה שירצח אותה. כמו כן, העורר הכה את המתלוננת בראשה, זרק את מכשירי הטלפון הניידים של שניהם מחוץ לרכב והורה למתלוננת לצאת מהרכב. לאחר שיצאו מהרכב, העורר ניגש לתא המטען של הרכב תוך שהוא מאיים על המתלוננת "אני ארצח אותך עכשיו". בשלב זה, המתלוננת ברחה מהעורר והסתתרה בחורשה, בעוד שהעורר החל לחפש אחריה כשהוא נוהג ברכבו. לאחר זמן מה מצאה המתלוננת את מכשירי הטלפון הניידים שלהם והתקשרה למשטרה. העורר המשיך לחפש אחר המתלוננת עד שהבחין בכוחות משטרה מגיעים למקום, ואז ברח משם ברכבו. עוד צוין כי העורר ביצע מעשים אלו, כשהוא נוהג ברכב בזמן שהיה פסול לנהיגה.

3. בגין המעשים המיוחסים לו, הואשם העורר בעבירות הבאות: חטיפה לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 382(ג) לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; וכן נהיגה פסולה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

5. בדיון שהתקיים ביום 22.2.2018 בבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר ובית המשפט המחוזי הורה על הגשת תסקיר מעצר בעניינו.

6. ביום 13.3.2018 הוגש תסקיר המעצר, שבו נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו של העורר לחלופת המעצר שהוצעה בבית הוריו. בתוך כך, העריך שירות המבחן כי העורר אינו מורתע מפני עבירה על החוק, אינו לוקח אחריות על התנהגותו ומתקשה לבחון את השלכות מעשיו. שירות המבחן ציין גם כי אמנם אין לעורר עבר פלילי, אך יש לו עבר תעבורתי חוזר ונשנה אשר בגינו אף ריצה עונש מאסר בפועל. בהתחשב באמור, העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד העורר, אשר עלולה להתבטא אף בהפרת תנאים, פגיעה במתלוננת, וכן התנהגות אלימה ומתפרצת.

7. ביום 14.3.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי ציין כי על-פי רוב, מקרים של עבירות אלימות במשפחה מחייבים מעצר עד תום ההליכים מאחר שחלופת מעצר אינה אפקטיבית בהם. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי המסוכנות שמשקפת מהעורר עולה מהמעשים המיוחסים לו, מהרקע האישי שלו ומתסקיר המעצר בעניינו. לפיכך מצא בית המשפט המחוזי כי אין מקום להורות על קבלת תסקיר משלים לבחינת חלופות נוספות. בית המשפט המחוזי הוסיף כי יש צורך בטעמים כבדי משקל כדי לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן, בעיקר בעבירות של אלימות במשפחה, וכי לא הוצגו בפניו טעמים כאלו במקרה דנן.

8. ביום 12.7.2018 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד תום ההליכים, ובה טען כי נוכח הזמן שחלף מאז מעצרו והגשת כתב האישום נגדו אין הצדקה להמשיך החזקתו מאחורי סורג ובריח. עוד טען העורר כי הוא עומד להתחתן והמעצר מונע ממנו את ההכנות לחתונה. בדיון שהתקיים בבקשה הוסיף העורר וטען כי חל כרסום

בתשתית הראייתית הלכאורית בעניינו מאחר שהמתלוננת לא התייצבה להעיד בדיון ההוכחות שנקבע לשמיעת עדותה, וכן משום שבמסגרת הודעה חדשה שנגבתה ממנה במשטרה ביום 31.5.2018 היא חזרה בה מהתלונה בנוגע למעשה החטיפה, גם אם לא בנוגע ליתר המעשים.

9. ביום 24.7.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר, בקבעו כי בבקשה אין עובדות או נסיבות חדשות המצדיקות עיון חוזר בהחלטה על מעצרו של העורר. בית המשפט המחוזי ציין כי חזרתו של עד תביעה מהגרסה שמסר במשטרה אינה מאיינת, בהכרח, את גרסתו הראשונית באופן שמצדיק שחרור ממעצר. בית המשפט המחוזי אף דחה את הטענה בדבר התמשכות ההליכים, וקבע כי שיקול זה יבחן במסגרת דיון בנושא הארכת מעצרו של העורר, ולא במסגרת עיון חוזר. לבסוף הדגיש בית המשפט המחוזי כי הטעמים שעמדו בבסיס ההחלטה בדבר מעצרו של העורר עד תום ההליכים עומדים בעינם.

הערר

10. העורר טוען כי בית המשפט המחוזי טעה בכך שדחה את בקשתו לעיון חוזר. לטענתו, אי-התייצבות המתלוננת לדיון ההוכחות וחזרתה בה מהתלונה בנוגע לחטיפה הן נסיבות חדשות שמקימות עילה לעיון חוזר בהחלטת המעצר. העורר סבור כי היה על בית המשפט המחוזי לבחון את חלופת המעצר המוצעת ולהורות על שחרורו אליה. כך, טוען העורר כי בית המשפט המחוזי לא ייחס משקל מספיק לכך שהוא נעדר עבר פלילי, למשך מעצרו, וכן לכך שהמועד לשמיעת עדותה של המתלוננת קבוע ליום 11.10.2018, לאחר תום תקופת המעצר הנוכחית.

11. הדיון בערר התקיים בפני ביום 12.8.2018. בדיון הביעה המדינה את עמדתה כי דין הערר להידחות. בא-כוח המדינה ציין כי הוצא בעניינה של המתלוננת צו הבאה, ומכל מקום, אין מדובר בשינוי נסיבות משמעותי המצדיק את בחינתה של החלטת המעצר. מועד ההוכחות הבא שנקבע, כך נטען, נופל בגדר תקופת המעצר הראשונית של תשעה חודשים. כן נטען כי יש להיזהר מלתת משקל יתר לחזרה מתלונה בהקשר של מערכת יחסים זוגית.

דיון והכרעה

12. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה כי דין הערר להידחות.

13. על חומרתן של עבירות מהסוג המיוחס לעורר, של אלימות בין בני זוג, עמד בית משפט זה לא אחת (ראו למשל: בש"פ 3987/13 מדינת ישראל נ' צבאג, פסקה 7 וההפניה שם (6.6.2013) (להלן: עניין צבאג)). יתרה מזאת, נקבע בעבר גם כי במקרים מסוג זה לא די בריחוק גאוגרפי מהמתלוננת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם (בש"פ 260/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.2.2006); עניין צבאג, בפסקה 6 וההפניה שם).

14. על כך ניתן להוסיף כי אינני סבורה שהעורר הצביע על שינוי נסיבות משמעותי בעניינו. זאת, בשים לב לכך שחזרה מעדות אינה מהווה בדרך כלל כרסום שיש בו כדי לפגוע בתשתית הראייתית הלכאורית הרלוונטית לשלב המעצר, לא כל שכן כאשר מדובר בעבירות של אלימות במשפחה (ראו: בש"פ 5407/99 מדינת ישראל נ' אדרי

(18.8.1999); בש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ' כיאל, פסקה טז (18.11.2013); בש"פ 5929/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.7.2017).

15. בהתחשב בכל האמור, וכן לנוכח חומרת המעשים המיוחסים לעורר והמסוכנות הנשקפת מהם כמו גם המלצתו השלילית של שירות המבחן, אני סבורה כי החלטתו של בית המשפט המחוזי בדין יסודה.

16. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ח (16.8.2018).

ש ו פ ט ת
